

Aşk Sen Harfli Sevgili

– Maikaradeniz · 24 Aralık 2016

“Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor.” *

Kuşandıkları rolleri en iyi şekilde icra eden ikiyüzlü insanları ürkütmeden yaklaştı, usul usul geldi oturdu kış mevsimi eskimiş şehrin üzerine.. Günün yorgunluğu geceye uzadı, kış ayazlandı, kış esti, kışa yağdı bütün sokaklar, kül rengi bulutların göz yaşları ıslattı şehri; kış, soğuğa boyadı evlerin duvarlarını sessizce. Ve ben, dört duvar arasına sığamayan ben, yer yüzüne de sığamadım, gökyüzü dar geldi, okyanuslar gözüme bir damla dahi görünmedi.. Sabah ayazında çiy tuttu hayallerim buz gibi. Kalbimin çıldırdığı derin uçurumlarda köpürdeyen yanardağların yamaçları ve bunca zaman korktuğum uç noktalarda bir başıma dolanmanın umarsızlığı ruhumda. Zamanın ortasında çırılçıplak, çağların ortasında tek ayak üstünde durma cezası bir çocuğun sıkılgaçlığı ruhumun sayfalarında. Kıştı, soğuktu, yağmurdu, çamurdu, kara gebe fırtınalar çıktı. Pazar yerinin artığında eşinen çöplük kargaları görünmez oldu. Ölüm yeniden moda oldu evsizler durağında. Öylesine sıradan ve bir o kadar normal ki ölüp ölüp dirilmek şimdi bu eskimiş şehirde. Bilemezsin.. Ben bile o kadar öldüm, o kadar gömüldüm ki; artık mezarlarımı dahi kaybettim.

Azgın dalgaların kıyıya attığı yorgun bir bedenim şimdi ben bu ömrümü çalan şehirde. Düştüm, yuvarlandım, üstüme basıp geçtiler, gözlerimi bağlayıp işkenceler ettiler, zalimce güldüler, hunharca eğlendiler, sarhoş kahkahalarına katk ettiler.. Yıkılmadım! Yıkılmadım yine de, Amerikan filmlerinin ölmek bilmeyen, dokuz canlı, küllerinden doğan kült kahramanlarının klişe hareketleri gibi her defasında kan revan halde doğrulup sol kolumu havada yumruk yaparak bağırdım defalarca: “Acımadı ki.. Acımadı ki..” Ne acımamasıydı! Acıyacak yerim kalmamıştı işin gerçeği..

Kendimden başka hiç kimsenin olmadığı bir gecenin zifiri ortası.. Herkesin zafer işareti yaptığı bu şehrin daimi kaybedeni olarak en büyük ve en şerefli yenilgiye sahip olmanın gururu(?) göğsümde.. Aynaya baktığımda hep yanibaşım ıssız, hep bir yanım eksik, hep yarımım. Olduğum gibi. Kendimi hep bildiğim gibi. Eksik ve yarım.. Elli küsur yıl öncelerinin şarkılarını acılarıma katk yapıp demleniyorum yıldıza hasret simsiyah gökyüzünün altında. Avucumda küllerim.. Alev alev.. Yanıyorum yine bu gece. Sanma ki bu vurdumduymaz gecelerin üzerime çöküşünü dert ediyorum ışığın karanlığa mapus olduğu dört duvar aralarında. Benim derdim güneşimin olduğu gibi gecelerimin de sahibiyle aynı yalnızlıkta pişmiyor oluşuma.

Ayağa düşmüş sözcüklerimi, satırlarımı, kanayan ellerimle birer birer topladım yerlerden, üstüme silerek temizledim, üç kere alnıma koyarak öpüp cebime iliştim. İnsanlar için özene bezene yanyana kelimeler getirmekten, anlamlı cümleler kurmaktan, anlaşılamayan derdimi anlatmaya çalışmaktan yoruldum. Kendi içimde bağırdığım sesim kulaklarımı sağır eden sessiz çığlıklara dönüşüyor sadece beni

çıldırta kimsenin umrunda olmayan. Yazılı ve sözlü alfabenin yetmediği zamanlardan bir gece.. Kapıların ardında biriktirdiğim yıllanmış, sonsuza kadar çekiştirilebilecek hatıralarım. Üzerine kilit üstüne kilitler vurmuşum! Anahtarı yedi denizin yedi ayrı dibine gömmüşüm. Koçbaşları kıracaktı kapıları heyhat! Yaşadıklarımı biliyor musun, sen gel bana onu anlat! Beni yargılamak kimin ne haddine! Yüzümdeki her çizginin bir hikayesi var hepsi kendi içerisinde.

Yine süsledim tüm acılarımı allı pullu. Senhanemde ne denli sensizim nereden bileceksin! Beynim yanıyor; ağaçlar, kayınlar, gürgenler, çamlar, ormanlar yanıyor beynimin labirentlerinde, kocaman kocaman dalgalar kıvılcım olup ateş alıyor, ateşler yangınlara devriliyor beynimde bir dönüşüm girdabında, ben yanıyorum, şehir yanıyor, ben yanıyorum, dünya yanıyor, ben yanıyorum, ateş küle dönüyor, kül rüzgara karışıyor, rüzgar poyraza, poyraz lodosa, lodos deliborana, deliboran fırtınaya vuruyor kendini; gelip dağılıyorum bir toz bulutuyla inci saçlarına.. Saçlarının kokusunda kayboluyorum. Bilmiyorsun.. Duymuyorsun.. Görmüyorsun..

Sahi, saçlarını anlatsana bana sevgili. Kokusunu. Altın rengini.. İnci parlaklığını.. Nasıl taradığını, rüzgarda nasıl savrulduğunu. Anlat sen, geceler gündüze kavuşsun, anlat sen, dereler denizle buluşsun, anlat sen, turuncu maviye kavuşsun, anlat sen dillerde şimdi bizim sevdamız okunsun. Desinler bir sevdalı Murat, yitip gitti mapus bir sevdanın peşinde.. Nereden bilsinler benim bu sevdaya gönüllü mapusluğumu.. Özgürlüğün canı cehenneme, benim esaretim sen olduktan sonra. Dünyanın en güzel tatlılarının canı cehenneme, dudaklarım dudaklarınla buluştuktan sonra.. Ölümün canı cehenneme, tenim teninde kaybolduktan sonra.. Bütün dünyanın da canı cehenneme, yanımda sadece sen olduktan sonra.. Ve sen geçerken aklımdan.. Bitmek bilmeyen kervanlar gibi.. Akıp giden katarlar gibi.. Sonu gelmeyen vagonlar gibi.. Sesi bütün denizi çınlatan vapurlar gibi.. Ve sen geçerken aklımdan.. Aklım başımda değil ki..

Sonra gecenin deminde bir dem. Hüzün kırıkları gecenin renginde rakı olur içersin yudum yudum. Saki doldurur kadehi boşaldıkça, ufaktan demlenir bünye gecenin ayazına. Adabındandır, bir kere kalkar kadeh rakı masasında. Buz koyulmaz rakı bardağına, hakaret sayılır bir nevi masanın kralına. Yine adettendir hani, memleket meselelerinden girilir, futbol ezber edilir, vatan kurtarılır, en son esas meseleye gelinir de aşkla ve hasretle devam edilir mezeler karışırken rakıyla yavaştan kana. Fonda her daim Bergen, Tüdaya, bazen Orhan, bazen Ferdi, kimi zaman da Müslüm baba.. Sabaha çok vardır daha, daha çok vardır rakı şişesinde balık olmaya. Tek içilmez bu meret sevgili, ondan bir yanımda gölgem, bir yanımda hasretin, öbür yanımda her daim aynı sıcaklıkla bana gülümseyen resmin..

Aşk üç hafli diyorlar.. Yalan! Aşk sen harfli sevgili. Sen kadar.. Senden ibaret.. Öyle ki yüreğim binlerce yıldır hep sana ilticada.

*Özdemir Asaf